

Dit betreft een artikel onder voorbehouden rechten op basis van de licentie Creative Commons *Auteurschap – Geen commercieel gebruik – Geen wijziging - 2.0 België (CC BY-NC-ND 2.0)*.

U mag:

- * dit artikel kopiëren, verspreiden en openbaar maken

Onder de volgende voorwaarden:

* **Auteurschap** — U moet de naam van de originele auteur vermelden op de wijze aangeduid door de auteur van het werk of door de rechthebbende die u de toestemming geeft (maar niet op een wijze die suggereert dat ze u steunen of het gebruik van de creatie goedkeuren).

* **Geen commercieel gebruik** — U mag deze creatie niet aanwenden voor commerciële doeleinden.

* **Geen wijziging** — U mag deze creatie niet wijzigen, veranderen of aanpassen.

Voor aanvragen tot verspreiding die niet onder deze voorwaarden vallen moet u mailen naar evanbesien@hospichild.be

Hospinews Focus

Ziekenhuisschool UZ Gent

Juni 2009

Interview : Ingrid Van den Branden

Interview door : Jan Jacobs

Uitgever : Hospichild.be / cmde-cdcs vzw

Ingrid Van den Branden: “De ziekenhuisschool vormt een raakpunt met de buitenwereld voor de gehospitaliseerde kinderen”

Na ons bezoek aan de Leuvense ziekenhuisschool in een vorige editie, trekken we deze keer naar die van het Gentse UZ. Directrice Ingrid Van den Branden verstrekt tekst en uitleg bij de werking en de doelstellingen van haar school.

Ingrid Van den Branden: De geschiedenis van het onderwijs aan gehospitaliseerde kinderen te Gent gaat terug tot een grootschalige naoorlogse polio-epidemie. Het Bijloke ziekenhuis riep toen de hulp in van een leerkracht om de jonge patiënten te begeleiden. In het jaar 1956 werd de ziekenhuisschool ondergebracht op de site van het Gentse Universitair Ziekenhuis. We vierden dus nog niet zo lang geleden ons vijftigjarig bestaan. Oorspronkelijk werd alleen basisonderwijs aangeboden, maar vanaf 1987 konden de jonge patiënten ook secundair onderwijs volgen.

Ondertussen organiseert de Stad Gent ook thuisonderwijs voor zieke kleuters over heel Oost-Vlaanderen en opnieuw ziekenhuisonderwijs in het Sint-Lucasziekenhuis.

In hoeverre verschilt het ziekenhuisonderwijs van het gewone onderwijs voor de leerkracht?

Samenwerking en flexibiliteit zijn bij ons sleutelbegrippen. Samenwerking onderling, maar ook en vooral met de thuisschool. Het is de bedoeling het leertraject zo weinig mogelijk te onderbreken en dit vergt nauwe contacten met de leerkrachten van de thuisschool, tijdens en zelfs na de opname. Anderzijds moet er ook een goede samenwerking zijn met de medische en paramedische staf van de dienst, waar het kind of de jongere behandeld wordt. Het opzet bestaat erin dat alle betrokken partijen informatie inwinnen van elkaar, om samen de optimale begeleiding te kunnen geven.

En in het ziekenhuis heb je vanzelfsprekend niet te maken met klassieke 'klassen'.

Klopt. Ziekenhuisonderwijs is onderwijs op maat van het kind. Wij werken sterk geïndividualiseerd, maar waar mogelijk ook zoveel mogelijk in groep. Dit sociale aspect is van belang om de isolatie van het ziekenhuisverblijf een beetje te doorbreken. Onze klassen zijn altijd geïntegreerd binnen de verschillende diensten, alweer om de onderlinge contacten te bevorderen en om snel te kunnen ingrijpen in noodsituaties. Bovendien is de site van het UZ dermate groot, dat het veel eenvoudiger is voor de leerkrachten om zich – per fiets! - naar de verschillende diensten te begeven, dan om verschillende leerlingen naar een centrale locatie te brengen.

Vinden er ook contacten met de ouders plaats?

Absoluut, op de meeste afdelingen vrijwel dagelijks zelfs. Om het onderwijstraject zo optimaal mogelijk te laten verlopen wordt er ook met de ouders gepraat over de lesinhouden, maar net zo goed over de gemoedstoestand van het kind. Zowel het kind als de ouders hebben af en toe nood aan een informeel contact, waarin ze even hun hart kunnen luchten. Wij willen hen daarvoor de nodige ruimte geven.

Welke patiëntjes komen er bij jullie terecht?

Het gaat zowel om kleuters, als om kinderen uit het lager en het secundair onderwijs. Sommigen onder hen hebben een oncologische problematiek, anderen verblijven op de diensten revalidatie (bijv. verkeersslachtoffers met hersenletsels), de kinder- en jeugdpsychiatrie en de pediatrie. Onze aanpak verschilt naargelang het ziektebeeld, de duurtijd van het ziekenhuisverblijf en de specifieke mogelijkheden van het kind. Er wordt dus telkens een individueel handlingsplan opgesteld. Gemiddeld begeleidt ons team van 25 mensen 55 jonge patiënten.

Bestaat er in een ziekenhuisschool ook zoiets als buitenschoolse activiteiten?

Jazeker. Maandelijks organiseren we een globale activiteit, waarbij kinderen en jongeren van andere scholen uit het normaal of buitengewoon onderwijs als vorm van peer-tutoring zorgen voor de invulling: kantklossen, marsepein bereiden... Dit initiatief is boeiend voor alle betrokkenen en kent enorm veel bijval. Daarnaast vinden er regelmatig uitstappen plaats, bijvoorbeeld een daguitstap, een toneelvoorstelling of een bezoek aan een museum. Zo brengen we de buitenwereld naar binnen en vice versa: de ziekenhuisschool vormt een raakpunt met de buitenwereld voor de gehospitaliseerde kinderen.

Het belang van ICT neemt toe in alle onderwijsvormen.

En dus zeker ook bij ons. Niet alleen om leerlingen te laten communiceren en op te volgen, maar ook als didactisch materiaal. Je kan bijvoorbeeld geen natuurkundige proeven uitvoeren aan een ziekenhuisbed. Op dergelijke momenten kan een software-simulatie soelaas bieden. Verder is het een quasi oneindige bron van informatie voor die kinderen en jongeren die, veel meer dan hun gezonde leeftijdsgenootjes, aangewezen zijn op het zelfstandig studeren, omwille van het beperktere onderwijsaanbod. Kinderen zijn enorm geïnteresseerd in informatica, dus werken met de computer werkt stimulerend. Elke klas beschikt dan ook over een PC met internetverbinding. Maar eigenlijk is alles wat het onderwijsaanbod kan verrijken welkom. Zo hebben wij ook een goede samenwerking uitgebouwd met Bednet.

De infrastructuur van de Gentse ziekenhuisschool oogt een beetje gedateerd...

Dat kan ik niet ontkennen, maar er is hoop: er komt binnen afzienbare tijd een nieuwe kinderkliniek en een nieuwe revalidatieafdeling. De eerste plannen zien er alvast heel veelbelovend uit voor wat het kinderziekenhuis betreft. Ik nodig Hospichild graag uit om nog eens langs te komen zodra de nieuwe infrastructuur in gebruik wordt genomen.

Dat is dan afgesproken! Veel succes nog met de werking.